

Giganci Nauki

<https://gigancinauki.pl/gn/biogramy/83836,Wojcik-Andrzej.html>
2022-10-02, 08:48

Wójcik Andrzej

WÓJCIK Andrzej (4 XI 1904, Żuklin, pow. przeworski – 18 I 1981, Warszawa), metalurg, mechanik precyzyjny. Syn Michała, małorolnego chłopa, i Marii z domu Majkut.

Ukończył gimnazjum klasyczne w Jarosławiu (1925) oraz wydział hutniczy Akad. Górniczej w Krakowie (1930), uzyskując dyplom inżyniera metalurga na podstawie pracy *Azotowanie stali przez amoniak i zjawiska starzenia* (druk 1931).

W 1929 rozpoczął pracę zawodową na stanowisku asystenta w pracowni metalograficznej Centralnego Laboratorium Państwowych Wytwórni Uzbrojenia w Warszawie (PWU). Tam, pod opieką I. Feszczenko-Czopińskiego, przygotował pracę dyplomową. W. zajmował się uruchomieniem azotowania sprawdzianów (nasycanie warstwy powierzchniowej stali azotem podczas procesu wygrzewania) i zwiększeniem twardości warstwy azotowanej za pomocą kulowania. Wyniki prac opublikował w „Przeglądzie Górniczo-Hutniczym” (1931), „Mechaniku” (1932) i „Przeglądzie Technicznym” (1933).

W III 1935 został przeniesiony służbowo do Fabryki Amunicji w Skarżysku-Kamiennej na stanowisko kierownika Zakładu Badawczego. Zajmował się tam uruchomieniem bieżącej produkcji amunicji, jak również analizował wady materiałowe i przyczyny niejednorodności struktury w prętach mosiężnych służących do produkcji zapalników. Problem ten opracował po pobycie w fabryce amunicji Selve w Hun w Szwajcarii (1933), a wyniki prac zostały opublikowane dopiero w 1947 (*Zagadnienia technologiczne i jakościowe mosiądzu prętowego*).

Podczas II wojny światowej W. nie pracował w przemyśle zbrojeniowym mimo wezwania do podjęcia pracy. Założył

sklep z kwiatami w Skarżysku-Kamiennej. Zagrożony aresztowaniem, w X 1942 wyjechał do miejscowości rodzinnej. W VII 1945 podjął pracę jako kierownik laboratorium Huty „Kościuszko” w Chorzowie, a od I 1946 awansował na stanowisko kierownika działu kontroli technicznej. W XI 1946 został przeniesiony służbowo do Zakładu Badawczego Huty „Batory” w Bytomiu. Prowadził prace związane z ustalaniem jakości szyn kolejowych na podstawie określenia zawartości wodoru w produkcie. Rezultaty tych badań przedstawił w pracy doktorskiej *Zagadnienia wodoru w stali szynowej*, obronionej na AGH w 1960. Zaprojektował i skonstruował urządzenie do oznaczania zawartości tego gazu w próbkach wytrzymałościowych (wzór użytkowy nr 14755 z 1962). W. zaprojektował także urządzenie do próżniowego odlewania stali. Przyczynił się szybkiego wprowadzenia do produkcji odkuwek na wykorbienia do wałów okrętowych poprzez ich długie przeciwwodorowe wygrzewanie. Wyniki działań przedstawił w pracy habilitacyjnej: *Rola wodoru w anizotropii własności plastycznych cienkich odkuwek okrętowych*, obronionej na wydziale mechaniczno-technologicznym PW (1965).

W X 1964 W. przeniósł się do Warszawy. Do końca tego roku pracował na stanowisku szefa produkcji gospodarstwa pomocniczego PW, a od I 1965 w Pracowni Stali Konstrukcyjnych i Specjalnych Inst. Mechaniki Precyzyjnej. Zajmował się tam badaniami jakości produkowanych sprężyn i drutów sprężynowych. Podsumowaniem wielu lat pracy naukowej była monografia *Zagadnienia materiałowe, technologiczne i konstrukcyjne w produkcji stalowych sprężyn śrubowych* (1979).

W. był autorem wielu artykułów zamieszczonych w prasie specjalistycznej: „Przegląd Mechaniczny” i „Hutnik”, a także autorem norm (na walcówkę, drut sprężynowy, drut specjalnego przeznaczenia). Opracował też wiele ekspertyz materiałowych i technologicznych, m.in., dla WSK Kalisz i Fabryki Samochodów Ciężarowych w Lublinie.

W. prowadził także działalność dydaktyczną na studiach podyplomowych zorganizowanych przez PW (1967–76) i WAT

(1971). Był także wieloletnim wykładowcą metaloznawstwa i obróbki ciepłej w Pomaturalnej Szkole Technicznej. W uznaniu dorobku naukowego otrzymał w 1974 tytuł profesora nadzwyczajnego. Przeszedł na emeryturę w 1975, ale pracował nadal w Inst. Mechaniki Precyzyjnej w niepełnym wymiarze godzin.

Był członkiem Stow. Inżynierów Mechaników Polskich i z jego ramienia uczestniczył w wielu konferencjach i spotkaniach naukowych, np. w Konferencji Metaloznawczej w Dusseldorfie (1937).

Był wielokrotnie odznaczany, m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1962).

SBTP (J. Piłatowicz); Archiwum PW: akta osobowe, sygn. 2808.

Andrzej J. Wójcik

[Poprzedni](#)
[Następny](#)